Mutlu Bir Gelecek İçin

İpek, anneannesinin hemen yanında oturuyordu. Anneannesi hava durumu haberlerini izliyordu. İkisi de haberlerin iç açıcı olmayacağını bilmelerine rağmen bir umut, asit yağmurunun bittiğini duyacaklarına inanmaya çalışıyorlardı. İpek'i korkutacak kadar şiddetli esen rüzgâr, giderek artan yağmur ve şiddetini azaltmayan fırtına evin güçlü demir duvarlarından içeri giremezdi. Yine de evin çevresindeki çitlerin yıkılışı, çatılardan düşen kiremitler oldukça dehşet vericiydi zaten. Okul, tehlikede kalmadan evlerine gidebilsinler diye birkaç saat önce bitirilmişti. Okuldan canhıraş çıkıp eve girdiği andan beri salonda, anneannesinin yanındaydı. İşin aslı, ailesinden kalan son üye olan anneannesini yalnız bırakmak istemiyordu. İpek'in annesiyle babası altı yaşındayken görülmüş en şiddetli asit yağmurunda vefat etmişti. En korkunç kâbuslarında, hayal meyal hatırladığı ailesinin asit yağmuruna tutulduklarını görür, başından aşağı kaynar sular dökülmüşçesine uyanırdı. Asit yağmurları, olabildiğince uzak durmaya kararlı olduğu bir konuydu. En yakın arkadaşları Can ve Mert bile bu konuyu onun yanında açmazdı.

Anneannesi torununun adını almasının sebebi olan pekmez rengi saçlarını okşadı ve kararlı bir sesle:

-Bir şey olmayacak İpek. Gidip arkadaşlarını ara bakalım, yardıma ihtiyaçları var mıymış?

Oysa ikisi de bunun sadece onu haberlerden kaynaklanacak endişeden korumak için bir bahane olduğunu biliyordu.

İpek, tartışmanın işe yaramayacağını bildiği için başını salladı ve "Önemli bir şey olursa söyle, olur mu?" dedi. Anneannesinin onaylamasını bekleyip yavaş adımlarla odasına gitti. Anneannesi asit yağmurlarının olmadığı zamanlarda doğmuştu. Oysa o, bu lanet yağışların olduğu her gün lambasının titrek ışığıyla yandığı, herkese yetecek kaynak kalmamış bir dünyada yaşıyordu. Bu haksızlıktı! Zar zor keşfedilen yapay petrol maddesi ulaşıma yetmiyordu. Güneş ve rüzgârdan faydalanmak için gereken malzemelere neredeyse hiçbir zaman erişemiyorlardı. Sanayinin insanların hızına yetişmesi ise imkânsızdı.

İpek, "Neden böyle oldu ki?" diye öfkeyle homurdandı ve Can ile Mert'i yatağının üstündeki hantal telefon ile aradı. İlk açan Can, İpek'in ne düşündüğünü anlamaya çalışarak kıza baktı ve yavaşça "İyi misiniz?" diye sordu. "Evet." diye sertçe cevapladı İpek. Sonra çok kaba duyulduğunu fark ederek "Sizin durumunuz nasıl?" dedi.

"Yani... Annem ve babam mutfakta yemek hazırladıklarını söylüyorlar ama evin ne kadar dayanacağını tartıştıklarını duyabiliyorum. Pek iyi sayılmaz sanırım. Biraz korkutucu sanırım, değil mi?" diye cevapladı Can bir solukta. Parmaklarını kucağındaki yastığa vuruyordu.

İpek, arkadaşının da tedirgin olduğunun farkındaydı. O sırada konuşmaya sessizce katılmış olan Mert, kamerasını açarak gözlüğünü burnuna itti ve "Kesinlikle korkutucu. En azından okullar tatil oldu, değil mi?" dedi sırıtarak. Korkmasına rağmen kendini ve arkadaşlarını rahatlatmaya çalışıyordu. İpek dilini ısırarak sessiz kaldı. Okulların tatil edilmesi bütün bu olanları silecek kadar büyük bir bedel miydi? Sadece gülümsedi ve "Hımm, evet..." diye mırıldandı. İki arkadaşı asit yağmurunun ne zaman biteceğini tartışmaya başlarken İpek gözlerinin kapanmaya başladığını hissetti. Telefonu kapadıktan birkaç saniye sonra da uykuya daldı.

Sabah olduğunda İpek'in odasında hiç ışık yoktu. Üstüne mavi, kalın bir battaniye örtülmüştü. Yatağından zıplayarak ayağa kalktı ve penceresinden aşağı baktı. Yağmur durmuştu! Derin bir nefes alarak sonunda rahatladığını hissetti. Üstündeki buruşmuş okul kıyafetlerini değiştirdi ve koşarak aşağıya indi. Anneannesi salondaki koltukta hâlâ uyuyordu, önünde koltuğa yayılmış birkaç fotoğraf vardı. İpek parmaklarının ucunda sehpaya yaklaştı ve tozlu fotoğraflara baktı. Parmağıyla nazikçe tozları silkeledi ve fotoğrafı kendine doğru yaklaştırdı. Birinde, anneannesinin gençliği, arkadaşlarıyla

güzelce aydınlatılmış bir odada doğum gününü kutluyordu. En fazla on iki yaşındadır, diye düşündü İpek. Sonra aklına yine "Neden bu duruma düştük?" sorusu geldi. Bu sefer merakla sormuştu bu soruyu. Daha fazla beklemek istemiyordu. Anneannesine bir not yazarak Can'ın evine doğru yola çıktı. Üç yaşından beri tanıdığı arkadaşı bu soruyu araştırmasına yardım edebilirdi. Can kapıyı sessizce açtı. İpek içeri girerken bu evde de ışıkların kesilmiş olduğunu fark etti. Can'ın odasına çıktılar ve İpek, Can'ın bir mum yakmasını bekledi. Sonra Can fısıldayarak "Ee, ne oldu?" diye sordu.

"Dünya neden bu hâle geldi?" dedi İpek. Lafı dolandırmaya gerek görmemişti. "Bilmiyorum." diye yanıtladı Can. Eline mumu alıp kitaplığın önüne geçti. Mumu sakince kitapların önünde gezdirdi ve "Bu daha önce yoktu sanki..." diyerek bir kitap çıkardı. Kitap, elini attığı ilk yerden adeta büyülü bir şekilde çıkmıştı. Başını eğerek yazıları iyice okumaya çalıştı. "Günümüzden yirmi yedi yıl önce, 2063 yılında, dünyanın kaynaklarında yaşanan ciddi azalma sebebiyle olduğumuz çağ değişmiştir. Bu çağ 'Enerji Çağı' olarak anılmaktadır. İsminin aksine bu çağda petrol, kömür, doğal gaz gibi kaynaklara ulaşım çok zor, hatta imkânsızdır. Çoğu ülke zaten sınırlı olan kaynakların çoğuna sahipken diğer ülkeler ellerindekiyle yetinmek durumunda kalmıştır. İnsanların enerji kaynakları olmadan eğitim, sağlık gibi hizmetleri yerine getirmek için olanakları azalmaktadır. 2105 yılı civarında tamamıyla bitecek kaynaklar, yaşamın sürdürülemez hâle gelmesine sebep olacaktır." diye okudu. Gözleri büyüyerek durdu. "2105 mi? Biz yetişkin olduktan hemen sonra yaşam bitecek demek bu!"

İpek gözlerini kıstı ve kitap ile mumu önüne çekti. Sonradan eklendiğini düşündüğü, daha büyük, resmî bir dilden uzak cümleyi okudu. "Bilinçsiz kullanım ve verdiğimiz zararı yok saymamız dünyayı bu hâle getirmiştir. İnsanlar fosil yakıtlara bağlanmış, bu kaynakları tüketmiştir. Bu esnada yeterli sayıda olmayan yenilenebilir enerji kaynakları tüm insanların ihtiyaçlarını karşılayamamıştır."

"Sorumun cevabını aldım." dedi. "Gerçi beni pek mutlu etmedi. Okuduklarım senin dediğini doğruluyor, kaynaklarımız bitmenin eşiğinde ve elimizde çözüm olarak hiçbir şey yok." İpek sözünü bitirdiği anda camda bir yüz belirdi. Can ve İpek irkilerek çığlığı bastı. Cama dayanmış yüz, başını uzaklaştırdı ve odadakiler sonunda onu ayırt edebildi. Bu Mert'ti. Can hızla kilidi açtı. Mert içeri girerken İpek dehşetle "Mert!" dedi. "Cama tırmanmana gerek var mıydı?"

Mert sırıttı ve "Eh, kapıyı açmıyordunuz. Beklemekten sıkılmıştım." dedi. Can kızardı. "Üzgünüz! Araştırma yaparken duymamışız." dedi. İpek "Tamam, boş verin şimdi kapıyı. Daha önemli işlerimiz var. Ne yapacağız? Ben dünyanın sonu gelsin istemiyorum!" dedi.

Can mırıldanarak "İnsanlar sadece bir durum kendilerini etkilediğinde harekete geçiyor. Geçmiştekilerin çoğu bugün olacaklar onları etkilemeyecekleri için bu durumu çok önemsemiyordu herhâlde..." dedi.

Üç çocuk bir süre boyunca birbirine bakmakla yetindi. Sonra Mert, "Hâlâ bazı kaynaklara erişimi olan birileri yok mu?" dedi.

"Var ama yenilenemez kaynaklardan. Onlar da tükeniyor. Özetle geleceği kurtarmamızı sağlamazlar. Yenilenebilir kaynakları sağlayacak paraya sahip olan biri var mı acaba? Ülkeler birleşirse ve birkaç büyük ülkenin desteği alınırsa evet." dedi İpek.

Mert'in gözleri büyüdü. "Neden bunu yapmıyoruz?" diye sordu. "Yani insanlara nasıl bir durumda olduğumuzu açıklayıp yardım toplasak? Elde edilen parayla yenilenebilir enerji kaynakları oluşturulabilir!"

İpek gülümsedi ve arkadaşlarına baktı. Kasabadaki insanların yardım edeceğine emindi. Daha uzaktaki ülkelerin yöneticilerine ulaşabilir, aksiyona geçilmesini anlatabilirlerdi. Umut tükenmemişti. Sadece umudun ışığını yakacak bilince ve harekete ihtiyaç vardı. Üç çocuk anlaşarak evlerine ayrıldı. İnsanlarla iletişimi çok iyi olan ve kendini kolayca ifade edebilen Mert, kasaba halkını bilgilendirmek

için gruplara videolar gönderdi ve mesajlar attı. Kasabadaki 4000'den fazla insanın hepsi geleceklerini kurtarmak için yardım etmeye gönüllü oldu. Posterler tasarlandı ve durumun olumsuzluğunu gidermenin önemi açıklandı. Para toplayarak yaşamı sürdürecek kaynakların oluşturulması fikri de uyarlandı. Bu sırada Can ve İpek büyük ülkelerin yöneticilerine bakanlık e-postalarından ulaşıp onlardan yardım istedi. Ulaştıkları dört ülkenin yöneticisi bir aydan kısa sürede cevap verdi ve geleceği kurtarmak için yardım edeceğini belirtti. Birçok insanın yardımıyla dünyanın her tarafına rüzgâr türbinleri, güneş panelleri ve hidroelektrik santralleri kuruldu. İnsanlar sonunda problemlerin birlikte aşılabileceğini fark etmişti. Doğayı korumanın önemini anlayan toplumlar, yavaş yavaş önlemler aldı ve enerjiyi doğru kullanmayı öğrendi. İpek ve arkadaşları doğa elçileri olarak anılmaya başladı. İpek, en sonunda dünyaya iyi bir son verebildiği için çok mutluydu. Gelecekteki çocuklar onun küçüklüğünde yaşadıklarını deneyimlemek zorunda değildi. O da uzun ve bilinçli bir hayat yaşayabilir, çevresini korumaya devam edebilirdi.

Deniz Öncü